

Γιώτα Φώτου

ΚΩΔΙΚΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΩΔΙΚΑΣ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κώδικας 99**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώτα Φώτου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αλεξία Οθωναίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιώτα Φώτου, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012

ISBN 978-960-496-518-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

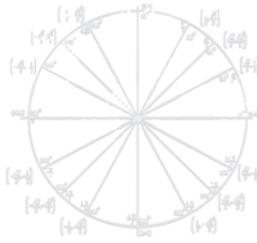
PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Γιώτα Φώτου

ΚΩΔΙΚΑΣ

Στον Φάνη και στον Στέφανο

Τι κάνεις, Γιάννη; Κουκιά, πάντως, δε σπέρνω!

Θα μπορούσα να αρχίσω να διηγούμαι την ιστορία μου λέγοντας ότι ήταν μια ηλιόλουστη μέρα του Απρίλη και όλα γύρω μου είχαν πάρει μια χρυσαφιά απόχρωση με γαλαζοπράσινες ανταύγειες. Αλλά όσα θέλω να σας πω δεν έχουν σχέση με την απόχρωση της τσιμεντούπολης όπου ζω. Όχι, δεν έχουν απολύτως καμιά σχέση. Παρόμοια γεγονότα συμβαίνουν γύρω μας και σε χρονικές στιγμές που όλα δείχνουν γκρίζα ή άσπρα ή κόκκινα.

Θα μπορούσα επίσης να πω ότι η διάθεσή μου εκείνο το πρωινό ήταν η καλύτερη, παρά τις κάποιες ανησυχίες που είχα. Ούτε όμως η δική μου ψυχική κατάσταση φαντάζομαι να σας ενδιαφέρει, και σας βεβαιώνω πως δεν έπαιξε κανένα ρόλο τόσο στην αρχή όσο και στην εξέλιξη της ιστορίας μου. Την αρχή; Λοιπόν όλα όσα θέλω να σας εξιστορήσω δεν άρχισαν

ακριβώς εκείνη την ημέρα αλλά πολύ πιο παλιά. Απλώς εκείνη την ημέρα μπήκα εγώ μέσα στην ιστορία και κατάλαβα ότι για μεγάλο χρονικό διάστημα έβλεπα πράγματα και καταστάσεις όπως φαίνονταν και όχι όπως ήταν στην πραγματικότητα. Τώρα ξέρω ότι πολλές φορές είναι ανάγκη να αποκωδικοποιούμε ό,τι συμβαίνει γύρω μας, δε γίνεται να εμπιστευόμαστε απλώς τις αισθήσεις μας ή να βασιζόμαστε σε αντιλήψεις που επικρατούν και μας τις έχουν επιβάλει οι άλλοι.

Θα προσπαθήσω λοιπόν να δώσω ξεκάθαρα, χωρίς περιττές φλυαρίες, όσα γεγονότα εγώ θεωρώ σπουδαία, κι αν κάποια στιγμή δείτε να αναφέρομαι και σε κάποια άσχετα με την ιστορία, συγχωρήστε με, αλλά τα σημαντικά γεγονότα πρέπει να λέγονται, είναι δεν είναι σχετικά με κάποιο συγκεκριμένο θέμα. Έτσι μπορεί να μπει κάποιος σε μια άλλη, διαφορετική, αλλά εξίσου σημαντική υπόθεση και να δει τον κόσμο γύρω του στην πραγματική του διάσταση.

Εκείνο λοιπόν το πρωινό βγήκα στο προαύλιο του σχολείου βιαστικός και κατευθύνθηκα στο γήπεδο του μπάσκετ. Γήπεδο, που λέει ο λόγος δηλαδή! Δυο μπασκέτες στηριγμένες στις ειδικές υποδοχές πάνω στην ασφαλτοστρωμένη αυλή είναι και τίποτα περισσότερο. Έχουν φάει τα γόνατά τους δεκάδες παι-

διά σε εκείνο το σημείο, αλλά ας μην κάνω παράπονα επί του θέματος, δε διαφέρει το δικό μου σχολείο σε τίποτε από τα άλλα δημόσια ιδρύματα. Τα ίδια χάλια έχουν όλα. Θα καταλάβετε, πιστεύω, ότι είμαι μαθητής. Συγκεκριμένα είμαι μαθητής της τρίτης γυμνασίου.

Ήταν το πρώτο διάλειμμα. Έψαξα τον Παπ αλλά αυτός δε φαινόταν πουθενά. Κάποια παιδιά του Γ4 είχαν διαφωνία για την έκβαση του αγώνα, που προφανώς είχε προηγηθεί κατά τη διάρκεια της πρώτης διδακτικής ώρας, και έκαναν τα παράπονά τους στο γυμναστή. Εκείνος δεν έδειχνε να συμερίζεται τα προβλήματά τους και προσπαθούσε να τους αποφύγει. Τον καθυστερούσαν, κι ας ήξεραν ότι κατά τη διάρκεια αυτού του διαλείμματος πεταγόταν καθημερινά στο μικρό καφέ που βρισκόταν ακριβώς απέναντι από την είσοδο του σχολείου. Ο καφετζής είχε έτοιμο, πάντα την ίδια ώρα, ένα εσπρεσάκι και εκείνος άναβε απανωτά δυο τρία τσιγάρα, κόβοντας βόλτες πάνω κάτω, μέχρι να ακούσει το κουδούνι να χτυπά. Υποτίθεται ότι δεν κάπνιζε μέσα στο σχολείο για να μη δίνει το κακό παράδειγμα στους μαθητές. Όλοι όμως γνώριζαν αυτή τη συνήθειά του και νομίζω ότι η συγκεκριμένη καθυστέρηση από το Γ4 γινόταν σκόπιμα. Πολλοί από τους μαθητές κάπνιζαν στο διάλειμμα, παρά τις επανειλημμένες απειλές του Σκύλου, και σίγουρα δεν είχαν επηρεαστεί από το παράδειγμα του γυμναστή. Είχαν πρότυπα και μέσα στο σπίτι τους

και παντού γύρω. Εγώ δοκίμασα να καπνίσω αλλά δε μου άρεσε. Εξάλλου θεωρώ το κάπνισμα μια βλαβερή συνήθεια και δεν έχω λόγο να πιέσω τον εαυτό μου να το συνηθίσει, όπως κάνουν άλλοι. Ο Σκύλος είναι ο διευθυντής του σχολείου. Το πραγματικό του όνομα είναι Νικολαΐδης. Το παρατσούκλι οφείλεται στο γάβγισμα που ρίχνει κάθε πρωί την ώρα της προσευχής.

Προχώρησα πέντ' έξι μέτρα και κάθισα στο κακοβαμμένο πράσινο παγκάκι που του έλειπε η πλάτη.

«Τι κάνεις, Γιάννη;»

Η τριάδα ξεφύτρωσε ξαφνικά δίπλα μου. Ήξερα πού το πήγαιναν. Σίγουρα δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για την υγεία μου. Ήμουν συνηθισμένος στα πειράγματά τους και πραγματικά αδιαφορούσα εντελώς. Είναι οι νταήδες της τάξης. Την ερώτηση την είχε κάνει ο Μίλτος. Οι άλλοι δυο χαζογελούσαν.

«Κουκιά, πάντως, δε σπέρνω». Δεν είχα σκοπό να τους κάνω την τιμή να απαντήσω, αλλά η φράση ήρθε αυθόρμητα στα χείλη μου.

Η τριάδα γέλασε τώρα δυνατά.

Ο Τζόνι στάθηκε προκλητικά εμπρός μου. «Εξυπνάδες, ε! Τι ανάγκη έχεις να σπείρεις κουκιά; Αφού ο ίδιος είσαι φυτό. Σε ποτίζει κανένας, Γιαννάκη, ή σε αφήνουν στην ξέρα;» είπε καθώς μου χάιδευε περιπαικτικά τα μαλλιά μου.

Ε, καλά να πάθω, αφού δεν κράτησα το στοματάκι μου κλειστό!

Σηκώθηκα διατηρώντας την ψυχραιμία μου. Δε μου αρέσει να με αγγίζουν άτομα που δεν εκτιμώ. Είδα τον Παπ να πλησιάζει και να κοντοστέκεται. Εκείνοι αντιλήφθηκαν την παρουσία του.

«Να και ο αγαπητικός της βοσκοπούλας! Είχατε ραντεβού, πουλάκια μου;» κορόιδεψε ο Ντένης, ο τρίτος της παρέας.

Ο Παπ άρχισε να βγάζει φωτιές από τα αυτιά. Του έκανα νόημα να σωπάσει. Δεν ήταν ώρα για καβγάδες.

«Δε θέλω να ξαναμιλήσετε ούτε σ' εμένα ούτε στον Παπ. Είμαι ξεκάθαρος;» δήλωσα και στάθηκα όρθιος εμπρός τους προσπαθώντας να δείχνω αποφασισμένος.

«Γιατί, αν σας ξαναμιλήσουμε τι θα μας κάνεις; Για ν' ακούσω, Γιαννάκη, για ν' ακούσω! Τι θα μας κάνεις; Θα το πεις στη μαμά σου να μας μαλώσει;»

«Δε θέλω να μας ξαναπλησιάσετε», επέμενα όσο πιο σοβαρά μπορούσα. «Δε θέλω να έχω καμιά σχέση μαζί σας».

«Γιατί; Δε σου αρέσουμε; Περνιέσαι για έξυπνος, Γιάννη, και δε μας καταδέχεσαι;»

Απομακρύνθηκα κάνοντας νόημα στον Παπ να με ακολουθήσει.

«Σαράντα πέντε Γιάννηδες ενός κοκόρου γνώση!» κάγχασε ο Μίλτος και οι άλλοι έβγαλαν κάποιες περιέργες κραυγές επιδοκιμασίας.

Έκανα μερικά βήματα δίπλα στο φίλο μου.

«Με έχουν τσαντίσει πολύ! Δεν τους αντέχω άλλο. Άκου σαράντα πέντε Γιάννηδες... Φοβερή ατάκα! Πώς κατάφεραν να τη σκεφτούν!» παρατήρησε ο Παπ.

«Παράτα τους αυτούς τώρα. Μην τους δίνεις σημασία. Άλλο είναι το θέμα: Τι έχεις, Γιάννη; Τι είχα πάντα! Αυτό ταιριάζει στην περίπτωση».

«Ξέρω ότι ο Γιάννης είσαι εσύ. Δεν ξέρω όμως τι είναι αυτό που είχες πάντα!»

«Χρειάζεται να σου πω; Μπόνιας, ο φυσικός!»

«Α! Κατάλαβα! Μόλις είχαμε μάθημα μαζί του. Μη σκας! Σήμερα έδειχνε να βαριέται. Μη σου πω ότι ήταν έτοιμος να κοιμηθεί. Έκανε μια δυο ερωτήσεις και μετά προχώρησε στην παράδοση».

«Κρίμα! Τζάμπα το διάβασμα δηλαδή».

«Μπορεί στο δικό σας τμήμα να αλλάξει χαβά. Αν πιει κανένα καφεδάκι στο διάλειμμα! Αλήθεια, τι καφέ λες να προτιμά ο Μπόνιας; Για κρύο φραπέ τον βλέπω, εσύ τι λες;»

«Να ένα θέμα που θα με κάνει να χάσω τον ύπνο μου. Τι καφέ πίνει ο Μπόνιας! Άλλο πρόβλημα έχουμε;»

Ο Παπ είναι ο κολλητός μου. Οι γονείς μας, φίλοι από παλιά, αγόρασαν διαμερίσματα στην ίδια πολυκατοικία όταν ήμαστε μωρά. Μεγαλώσαμε μαζί, πήγαμε στο ίδιο νηπιαγωγείο, καθόμαστε μαζί στο ίδιο θρανίο στο δημοτικό. Στο γυμνάσιο μας έβαλαν σε διαφορετικά τμήματα με βάση το αρχικό γράμμα του

επιθέτου μας. Παπαπαναγιώτου Χαρίλαος εκείνος, Βόγιαρης Γιάννης εγώ. Τότε ήταν που οι συμμαθητές μας άρχισαν να τον αποκαλούν «Παπ», αφού τους δυσκόλευε το επίθετο. Ο Χαρίλαος δεν έδειξε να ενοχλείται. Μάλλον το προτιμούσε.

Σταθερή αξία στη ζωή μου ο Παπ. Μπορεί να άλλαζαν οι καιροί, να άλλαζα ακόμα και εγώ ο ίδιος, καθώς τα χρόνια περνούσαν, να άλλαζαν τα πιστεύω μου, οι συμπεριφορές μου... να μπαινόβγαιναν άτομα στη ζωή μου, αλλά ο Παπ... Ο Παπ ήταν εκεί πάντα για μένα· το φιλαράκι μου, το άτομο που εμπιστευόμουν περισσότερο από όλους, εκείνος με τον οποίο περνούσαμε μαζί και τα καλά και τα άσχημα.

Ο Παπ είναι άριστος μαθητής. Κι εγώ καλός είμαι, πολύ καλός θα έλεγα. Όχι, δεν είμαι φυτό –δεν είμαι από τα άτομα που ζουν μόνο για το σχολείο και το διάβασμα–, έχω πολλά άλλα ενδιαφέροντα, αλλά έχω πάρει τα μαθήματα αρκετά σοβαρά. Αν δεν τα είχα πάρει, γιατί να τρώω τις ώρες μου στο σχολείο; Θα μπορούσα να αφιερώσω το χρόνο μου αλλού. Ναι, είμαι εγωιστής, τόσο όσο χρειάζεται για να πείθω τον εαυτό μου ότι όσα αναλαμβάνω πρέπει να τα τελειώσω με επιτυχία, διαφορετικά γιατί να ασχολούμαι μαζί τους; Αφού λοιπόν είμαι μαθητής, έστω επειδή έτσι το θέλει το σύστημα –ακόμα κι αν είχε θεθεί θέμα επιλογής, μάλλον πάλι μαθητής θα ήθελα να είμαι αυτή την εποχή, δεν έχω άλλα απωθημένα, όπως για πα-

ράδειγμα να ταξιδέψω, να πάρω τη ζωή στα χέρια μου, να δουλέψω ή να μην κάνω τίποτα, να είμαι δηλαδή αραχτός-, θέλω να είμαι καλός μαθητής. Όσο μπορώ βέβαια! Και όπως αποδεικνύεται, μπορώ. Για να κυριολεκτήσω, είμαι ο μαθητής με τους καλύτερους βαθμούς στο τμήμα. Μόνο στη φυσική... Αλλά στη φυσική φέτος έχουμε τον Μπόνια. Τον Μπόνια! Αυτός μου χαλάει τη σούπα! Το παράπονό μου μαζί του είναι που δεν μπαίνει στον κόπο να δει τις προσπάθειές μου και τις πραγματικές μου γνώσεις. Με έπιασε αφηρημένο στην αρχή του πρώτου τριμήνου και στήριξε τη βαθμολογία μου σε μία και μόνο ερώτηση, την οποία δεν απάντησα γιατί δεν την είχα προσέξει. Ε, άνθρωπος είμαι, έχασα για λίγο την προσοχή μου! Από εκείνη τη στιγμή αγωνίζομαι να του δώσω να καταλάβει ότι είμαι άψογα προετοιμασμένος καθημερινά, αλλά αυτός... τίποτα, σημασία δε μου δίνει. Μάγκας ο Μπόνιας, βαρύς κι ασήκωτος. Μας έχει τρελάνει μέσα στην τάξη. Καλός φυσικός, δε λέω. Αλλά κάτι δεν πάει καλά με το άτομο. Έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν τον είχαν αποδεχτεί όταν ήταν μικρός και τώρα ξεσπάει επάνω μας. Θεωρεί τον εαυτό του Θεό και εμάς όλους κουτορνίθια. Και μας το λέει κατάμουτρα. Κουτορνίθια μάς ανεβάζει, κουτορνίθια μάς κατεβάζει. Πρέπει να είχε φάει μεγάλη απόρριψη στην εφηβεία του. Δεν εξηγείται αλλιώς. Ωστόσο δεν είναι κακός. Και τους βαθμούς γε-

νικά δεν τους τσιγκουνεύεται. Το ζητούμενο είναι σε ποιον τους βάζει! Στην περίπτωση μου δεν αξιολόγησε σωστά. Κι εγώ αγωνίζομαι να του αποδείξω ότι έκανε λάθος. Δεν έχει νόημα να του εξηγήσω. Είναι εγωιστής. Δε δέχεται αντίρρηση από μαθητές. Δεν μπορεί να παραδεχτεί τα σφάλματά του. Η μάνα θέλει να έρθει να του μιλήσει, αλλά εγώ δε συμφωνώ. Δε θέλω να ανακατεύονται οι γονείς μου σε τέτοια θέματα. Προτιμώ να τα βγάλω πέρα μόνος μου. Όχι πως είχε καμιά σκασίλα η μάνα για τη βαθμολογία μου στη φυσική. Ήταν ξεκάθαρη από την αρχή· μου είπε ότι για εκείνη και τον πατέρα σημασία έχουν οι γνώσεις μου και όχι τα εικοσάρια. Αλλά με είδε που στενοχωρήθηκα και είπε να επέμβει.

Οι γονείς του Παπ δεν είναι τέτοιοι τύποι. Από μικρό τον πίεζαν για όσο το δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία. Και όταν εκείνος κατάφερνε να με ξεπεράσει, έπαιρναν τον έλεγχο και τον έδειχναν στους δικούς μου γονείς. Εκείνοι –ευτυχώς για μένα– δεν μπήκαν στο παιχνίδι τους. Τους έδιναν συγχαρητήρια και μετά ο πατέρας πήγαινε στο ζαχαροπλαστείο και έφερνε πάντα την ίδια τούρτα σοκολάτας να τους κεράσει για την επιτυχία των παιδιών. Έτσι έλεγε και κρυφογελούσε κοροϊδευτικά όταν τους άκουγε να παινεύονται και να τονίζουν ότι ο Παπ είχε δεκαεννιά στην Ιστορία, ενώ εγώ μόνο δεκαοχτώ. Κάθε τρίμηνο τα ίδια είχαμε στο σπίτι. Ο Παπ ένιωθε τότε

άσχημα. Τους έλεγε πάντα ότι εγώ ήμουν πιο έξυπνος και εκείνοι τόνιζαν ότι μεγαλύτερη σημασία παίζει η επιμέλεια από την εξυπνάδα. Ευτυχώς που ο Μπόνιας αδίκησε εμένα κι όχι τον Παπ. Θα κακοπερνούσε ο έρμος με τη μητέρα του. Θα του έβγαζε το λάδι μέχρι να της φέρει το εικοσάρι. Χα! Δεν τον ήξεραν καλά τον Μπόνια.

Α, ναι! Ο Παπ με σεβόταν πάντα. Σεβόταν το γεγονός ότι εγώ κατάφερα να έχω την ίδια με τη δική του απόδοση χωρίς μεγάλη προσπάθεια. Εγώ πιστεύω ότι έχουμε τις ίδιες δυνατότητες, απλώς αυτός πιέζεται και αφιερώνει περισσότερες ώρες άνευ λόγου. Δεν είναι χαλαρός. Αγχώνεται. Και αιτία για το γεγονός αυτό είναι η μητέρα του, που θέλει σώνει και καλά να τον δει γιατρό. Δεν ξέρω αν εκείνος θέλει να γίνει γιατρός. Μάλλον δε θέλει, αλλά δεν έχει την πολυτέλεια να φέρει αντιρρήσεις, δεν αντέχει την ψαλμωδία των δικών του. Συμφωνεί λοιπόν μαζί τους, προς το παρόν, και σε μένα λέει ότι έχουμε καιρό να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε τελειώνοντας το λύκειο. Έχει δίκιο. Είναι ακόμα νωρίς.

«Κοίτα να δεις, τώρα την έπεσαν στην Αλσίρα». Ο Παπ μου έδειξε την τριάδα που είχε βάλει στη μέση την ξανθιά πρασινομάτα και δεν την άφηναν να κουνηθεί. Η Αλσίρα Ράντι είναι η Αλβανίδα που ήρθε φέτος στο τμήμα του Παπ. Πολύ καλή μαθήτρια και κουκλάρα. Ο Παπ δεν το παραδέχεται αλλά εγώ νομίζω

ότι είναι τσιμπημένος μαζί της. Συνέχεια για εκείνη μιλά: η Αλσίρα ετούτο... η Αλσίρα το άλλο... Βαρέθηκα να τον ακούω. Μια μέρα την έφερε και στο σπίτι να κάνουν μαζί τα μαθηματικά και οι γονείς του φρίκαραν. Άκουσα τη μητέρα του να λέει στη δική μου ότι πρέπει να προσέχουμε πολύ τις παρέες μας. Έμαθε ότι ο πατέρας της κοπέλας είχε κάτι διαφορές με το νόμο. Η Αλσίρα άφησε να εννοηθεί ότι ήταν διαφορές που είχαν σχέση με την παραμονή τους στη χώρα, αλλά η μητέρα του Παπ πιστεύει ότι όλοι οι αλλοδαποί είναι εγκληματίες. Η δική μου μάνα δεν έδωσε συνέχεια στη συζήτηση. Της είπε ότι πρέπει να μας έχουν εμπιστοσύνη. Εμένα και τον Παπ δε μας αφορούν καθόλου τα προβλήματα του πατέρα της Αλσίρα. Εμείς ξέρουμε καλά ότι η Αλσίρα είναι εξηγημένη και σοβαρή. Αυτό φτάνει.

«Λοιπόν, το παραξήλωσαν!» είπε ο Παπ και έκανε να κινηθεί προς την τριάδα να το παίξει ιππότης και να σώσει την κοπέλα που κινδυνεύει.

Τον συγκράτησα. «Η Αλσίρα ξέρει να προστατεύει τον εαυτό της», του είπα, αλλά δεν ήμουν πολύ σίγουρος για αυτό. Ωστόσο ήμουν βέβαιος ότι, αν ανακατευόταν ο Παπ, θα γινόταν καβγάς και θα βρισκόμαστε όλοι μαζί στο γραφείο του Σκύλου.

Η τριάδα είναι ο κακός μπελάς της τάξης. Ο Μίλτος Βελής και ο Τζόνι Άντρεϊ είναι στο δικό μου τμήμα. Ο τρίτος της παρέας, ο Ντέμης Ράγιος, είναι στο τμήμα

του Παπ. Από τη στιγμή που μπήκαμε στο γυμνάσιο, οι τρεις τους έδεσαν και έγιναν ο φόβος και ο τρόμος κυρίως των μικρότερων παιδιών. Όχι δηλαδή πως και οι δικοί μου συμμαθητές δεν τους φοβόνταν, αλλά για τους μικρούς είχαν γίνει πραγματικός εφιάλτης. Παρενοχλούσαν αγόρια και κορίτσια με σεξουαλικά υπονοούμενα και άλλες προσβολές, εκβίαζαν τα μικρά και τους έπαιρναν το χαρτζιλίκι, ή ακόμα και τα κινητά τους. Οι γονείς έκαναν καθημερινά παρέλαση στο σχολείο για να πουν τα παράπονά τους στο Σκύλο, αλλά τα περισσότερα από τα κατορθώματα των τριών δεν έφταναν ποτέ στους μεγάλους, αφού εκείνοι φοβέριζαν τα παιδιά για χειρότερα επακόλουθα αν μιλούσαν. Ο Σκύλος τούς είχε αποβάλει αρκετές φορές, αλλά εκείνοι ούτε που νοιάστηκαν.

Είδα την Αλοίρα έτοιμη να κλάψει και για μια στιγμή σκέφτηκα ότι κακώς εμπόδισα τον Παπ. Ίσως μάλιστα θα έπρεπε να τρέξω κι εγώ μαζί του να βοηθήσουμε. Δεν είχαμε την επιλογή να ζητήσουμε βοήθεια από τους καθηγητές. Το κάρφωμα δε συγχωρείται σε καμιά περίπτωση.

Η κοπέλα ξαφνικά ξέφυγε από τον κλοιό της συμμορίας και έτρεξε να κρυφτεί μέσα στο κτίριο. Ο Παπ αναστέναξε ανακουφισμένος.

«Λοιπόν, καλά λέει η μάνα σου. Εσύ έχεις πολλές γνώσεις στη φυσική και ας βάλει ο Μπόνιας ό,τι βαθμό θέλει», επανήλθε στην προηγούμενη συζήτηση.

Κούνησα το κεφάλι μου συμφωνώντας. Δεν είχα άλλη επιλογή από το να περιμένω τα γραπτά. Εκεί θα του αποδείκνυα την αξία μου. Στη χειρότερη περίπτωση δε θα είχα καλούς βαθμούς στη φυσική, δε θα ήταν και καταστροφή πια, απλώς θα ήταν άδικο. Ουφ! Αρκετά με τον Μπόνια. Ό,τι βρέξει ας κατεβάσει.

«Συμφώνησα με τον Μάριο να πάμε στο γηπεδάκι το βράδυ. Είσαι μέσα;» ρώτησα.

«Μμμ! Ξέρεις, αύριο... αύριο έχουμε μαθηματικά».

«Και; Δεν τα προλαβαίνεις; Έχεις να διαβάσεις κάτι επιπλέον από όσα έχω εγώ;»

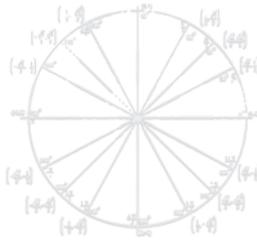
«Δε νομίζω, αλλά... Ξέρεις... η μητέρα μου πιστεύει ότι πρέπει... πρέπει να προσέξω περισσότερο».

Δεν επέμεινα. Είχαμε κάνει χιλιάδες φορές αυτή τη συζήτηση. Η πίεση της μητέρας του είχε δημιουργήσει στο φίλο μου ανασφάλεια.

Η μητέρα του Παπ δεν είχε σπουδάσει. Δεν ξέρω καν αν τελείωσε το λύκειο. Ο πατέρας του είχε τελειώσει το ΤΕΙ ηλεκτρολογίας μαζί με το δικό μου πατέρα. Ήταν συμφοιτητές. Έχουμε ακούσει ιστορίες και ιστορίες από τα φοιτητικά τους χρόνια. Είναι δεμένοι, πολύ δεμένοι. Η μάνα είπε κάποτε ότι οι φιλίες που ξεκινούν σε εκείνη την ηλικία –τη φοιτητική εννοούσε– είναι δυνατές φιλίες. Της τόνισα ότι και εγώ με τον Παπ, που δεθήκαμε πολύ νωρίς, έχουμε δυνατή φιλία. Μου απάντησε ότι το θεωρεί τυχαίο που ταιριάξαμε, αφού η φιλία μας δεν ήταν συνειδητή

επιλογή όπως αυτή των πατεράδων μας. Συμφωνώ.

Ο πατέρας του Παπ είναι υπάλληλος στη ΔΕΗ. Ο δικός μου δούλευε σε μια εταιρεία για είκοσι ολόκληρα χρόνια όπου έπαιρνε καλό μισθό. Όταν ήρθε η μεγάλη οικονομική κρίση, απολύθηκε, αυτός και πολλοί άλλοι. Η απόλυσή του ήρθε τη στιγμή που η αδελφή μου έπρεπε να μείνει στην πρωτεύουσα, αφού πέρασε στο πανεπιστήμιο – στη Λάρισα έχουμε πανεπιστήμιο αλλά δεν έχουμε Νομική Σχολή. Βρεθήκαμε λοιπόν μέσα σε μεγάλα έξοδα. Δεν τον άκουσα μπροστά μου να παραπονιέται αλλά εγώ καταλάβαινα ότι οι γονείς μου αντιμετώπισαν ξαφνικά μεγάλα οικονομικά προβλήματα. Η μάνα τελείωσε τη Νομική και νομίζω ότι το όνειρό της ήταν να δικηγορήσει. Όταν όμως παντρεύτηκε και βρέθηκε με τη φροντίδα δυο παιδιών, προτίμησε να διοριστεί υπάλληλος στο Δημόσιο. Πολλές φορές νομίζω ότι έκανε λάθος. Στο Δημόσιο ο μισθός της είναι συγκεκριμένος, δεν αλλάζει, όσο καλή απόδοση κι αν έχει η ίδια. Προτού χάσει ο πατέρας μου τη δουλειά, δε με προβλημάτιζαν τέτοια θέματα. Τα δυο τελευταία χρόνια όμως σκέφτομαι πολλά. Και δεν ξέρω πώς μπορώ να βοηθήσω. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να διαβάζω όσο το δυνατόν περισσότερο για να μη χρειαστώ επιπλέον φροντιστήρια. Αυτό ναι, μπορώ να το κάνω προς το παρόν, όταν όμως θα τελειώνω το λύκειο, σίγουρα θα χρειαστώ βοήθεια. Μέχρι τότε όμως έχουμε καιρό.

Ο γρίφος

Στην τηλεόραση βλέπω συχνά πυκνά άτομα να συζητούν με πομπώδες ύφος για τα προβλήματα της εφηβείας. Ψυχολόγοι, εκπαιδευτικοί, γιατροί, κοινωνιολόγοι παίρνουν το λόγο και φλυαρούν ακατάπαυστα, αναλύοντας με ιατρικούς και άλλους όρους το προφανές. Τότε οι νοικοκυρές μαμάδες αφήνουν τα γεμιστά και τα κεφτεδάκια μισοφτιαγμένα και στήνονται μπρος στο γυαλί, προσπαθώντας να ξεσηκώσουν ατάκες τις οποίες θα χρησιμοποιήσουν το ίδιο απόγευμα την ώρα του καφέ, προσπαθώντας να ανεβάσουν το επίπεδο της συζήτησης με τις φιλενάδες τους. Καλά θα έκαναν να παραμείνουν στο κουτσομπολιό και να μας αφήσουν ήσυχους. Οι έφηβοι χρειάζονται αγάπη και συμπάρασταση όπως όλοι, ανεξαρτήτως ηλικίας. Κανένα μπράβο πού και πού νομίζω ότι θα έφερνε θετικότερα αποτελέσματα από όλες αυτές της άνευ λόγου και αιτίας θεωρητικές αναλύ-

σεις. Το ίδιο πρέπει να κάνουν και οι καθηγητές, αντί να ψάχνουν τρόπους να δυσκολεύουν τη ζωή μας και να υποτιμούν τη νοημοσύνη μας.

Όπως είχε πει και ο Παπ, ο Μπόνιας εκείνη την ημέρα δεν είχε όρεξη για εξέταση. Έκανε μια δυο ερωτήσεις, μου έκανε μάλιστα την τιμή να μου δώσει κάποια στιγμή το λόγο. Αλλά ποιο το όφελος; Δεν τον είδα να βγάζει κατάλογο να σημειώσει κάτι. Με κοίταξε, ωστόσο, για λίγο περίεργα, αφού η απάντησή μου όχι απλώς κάλυπτε την ερώτησή του αλλά επεκτάθηκε και πέρα από εκείνα που μας είχε πει ο ίδιος στην παράδοση την προηγούμενη ημέρα. Δε σχολίασε τίποτα, κούνησε όμως το κεφάλι του με επιδοκιμασία. Παρέδωσε το παρακάτω κεφάλαιο –σχετικό με τη ροπή δυνάμεων–, έλυσε μόνος του και δυο ασκήσεις στον πίνακα και μας έδωσε κάποιες άλλες για το σπίτι. Συνήθως σηκώνει παιδιά στον πίνακα για τις ασκήσεις αλλά, όπως ανέφερα, εκείνο το πρωί βαριόταν. Κάποια στιγμή κοίταξε το ρολόι του. Έμεναν ακόμα δέκα λεπτά ώσπου να χτυπήσει το κουδούνι.

Πήγε και στάθηκε δίπλα στη Ρένια και τη ρώτησε: «Λοιπόν, Αποστόλου, μπορείς να μας πεις ποιο θέμα εξετάσαμε σήμερα;»

Είδα τη Ρένια να ετοιμάζεται να μιλήσει, αλλά τελικά έσκυψε το κεφάλι και δεν είπε τίποτα.

«Μήπως μπορείς να μας πεις τουλάχιστον τι μάθημα κάναμε αυτή την ώρα; Μαθηματικά; Χημεία; Ή μήπως μουσική;» συνέχισε ο καθηγητής με τον ίδιο ειρωνικό τόνο.

Η Ρένια γλίστρησε όσο πιο πολύ μπορούσε κάτω από το θρανίο σαν να ήθελε να εξαφανιστεί. Έμεινε σιωπηλή. Τον μισούσα τον Μπόνια τέτοιες στιγμές. Η Ρένια Αποστόλου δεν τα καταφέρνει με τα μαθήματα –αυτό είναι γνωστό σε όλους– και έχει γενικότερα προβλήματα. Δεν είναι επικοινωνιακός τύπος, δεν έχει καθόλου φίλους, δεν παίρνει το λόγο παρά μόνο όταν είναι απόλυτη ανάγκη. Δυσκολεύεται ακόμα και να διαβάσει με άνεση. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι συλλαβίζει, κι ας βρίσκεται σε τέτοια ηλικία. Ξέρει ο Μπόνιας ότι δεν μπορεί να περιμένει πολλά από αυτή. Ας την αφήσει λοιπόν ήσυχη όπως κάνουν κάποιοι άλλοι καθηγητές. Αλλά αυτός χαίρεται να την τυραννάει! Η Ρένια Αποστόλου δεν ενοχλεί ποτέ κανέναν. Είναι ευγενική και ήσυχη. Πάντα απορούσα πώς αυτή η κοπέλα περνάει τις τάξεις. Δεν την άκουσα ποτέ να απαντά σε κάποια ερώτηση, ούτε να λέει το μάθημα. Τι κάνει με τα γραπτά; Ιδέα δεν έχω! Ωστόσο, είναι προσεκτική στην παράδοση των μαθημάτων και είναι συνεπής σε ό,τι αφορά τις εργασίες που παίρνει στο σπίτι. Φαντάζομαι ότι έχει κάποιον που τη βοηθά. Δε γνωρίζω ούτε πού ακριβώς μένει, ούτε ποια είναι η οικογενειακή της κατάσταση. Η Ρένια είναι σαν

να μην υπάρχει για τους γύρω της. Εμένα βέβαια μου χαμογελά όταν με βλέπει. Ίσως επειδή προσπάθησα πολλές φορές να τη φέρω στην παρέα μας. Από συμπόνια το έκανα, αυτό πρέπει να το ομολογήσω. Πέ- ρυσι, μάλιστα, στο τέλος της σχολικής χρονιάς, την κά- λεσα προσωπικά να έρθει μαζί μας για μπάνιο. Όχι, δεν είναι παραθαλάσσια πόλη η Λάρισα. Στη μέση του θεσσαλικού κάμπου βρίσκεται, όπου τα καλοκαί- ρια σκάει ο τζιτζικας, αλλά ο νομός έχει δικές του πα- ραλίες, η Μαγνησία είναι κοντά και επιπλέον οι παρα- λίες του νομού Πιερίας, με τον προαστιακό σιδηρό- δρομο, απέχουν μόλις είκοσι λεπτά. Αυτό το αναφέρω πληροφοριακά, γιατί πολλοί νομίζουν ότι δεν κολυ- μπάμε εμείς οι Λαρισαίοι, κι εγώ αναρωτιέμαι πόση ώρα κάνουν οι Θεσσαλονικείς για να φτάσουν σε πα- ραλίες – καλά, ο Βόλος είναι προνομιακός στο θέμα αυ- τό, αλλά τι να κάνουμε, δε ζούμε όλοι στο Βόλο. Είχα- με συνεννοηθεί λοιπόν καμιά δεκαπενταριά παιδιά να πάμε με τον προαστιακό στη θάλασσα και το θεώρη- σα υποχρέωσή μου να καλέσω και τη Ρένια. Με ευχα- ρίστησε αλλά δεν ήρθε.

Ο Μπόνιας τελικά παράτησε τη Ρένια και απευ- θύνθηκε στον Ηλία. Εκείνος είπε κάποια πράγματα για τη ροπή, ο καθηγητής συμπλήρωσε τα υπόλοιπα και τελειώνοντας έριξε πάλι μια ματιά στο ρολόι του.

«Λοιπόν, κουτορνίθια, αφού έχουμε λίγο χρόνο, θα σας πω ένα γρίφο να δούμε ποιος μπορεί να τον λύ-

σει. Άσχετο με τη φυσική και το μάθημα. Έτσι, για να ακονίσετε λίγο το μυαλό σας».

Τα έκανε κάτι τέτοια ο Μπόνιας. Είπαμε, χαιρόταν να φαίνεται στα μάτια μας παντογνώστης.

«Ακούστε! Πρέπει να ψήσουμε τρία μπιφτέκια σε μια ψηστιέρα που χωράει μόνο δύο. Η κάθε πλευρά από τα μπιφτέκια χρειάζεται ψήσιμο πέντε λεπτών. Πόσα λεπτά συνολικά χρειάζονται για να ψηθούν τα μπιφτέκια;»

Όλοι καταλάβαμε ότι κάποιος λάκκο έχει η φάβα. Γι' αυτό και δε βιάστηκε κάποιος να απαντήσει.

Ο Μπόνιας πλησίασε την Κατερίνα, που τη θεωρούσε και πραγματικά ήταν αρκετά έξυπνη.

«Να ακούσω το συλλογισμό σου».

Η Κατερίνα ξερόβηξε. «Χμ. Θα χρειαστούμε δέκα λεπτά για να ψήσουμε πρώτα τα δυο μπιφτέκια, πέντε για τη μια πλευρά τους και πέντε για την άλλη, και μετά άλλα δέκα για να ψηθεί το τρίτο, που θα το βάλουμε αναγκαστικά στην ψηστιέρα μόνο του».

Ο Μπόνιας έκανε μια βόλτα ανάμεσα στα θρανία.

«Αυτή βέβαια είναι η εύκολη λύση», είπε. «Αλλά η τελική μου ερώτηση είναι: υπάρχει τρόπος να ψηθούν τα μπιφτέκια σε λιγότερο χρόνο από είκοσι λεπτά;»

Ακολούθησε σιωπή. Έστυψα το μυαλό μου αλλά δεν κατάφερα να σκεφτώ πώς θα μπορούσαν να ψηθούν τα μπιφτέκια πιο γρήγορα.

Ο Ηλίας είχε μια ιδέα. «Να τα κάνουμε κομματάκια

και να τα στριμώξουμε ώστε να χωρέσουν όλα μαζί».

Ο Μπόνιας τον κοίταξε υποτιμητικά. «Υπάρχει τρόπος να ψηθούν τα μπιφτέκια πιο γρήγορα και ολόκληρα; Αυτό είναι το ζητούμενο του γρίφου».

Το κουδούνι χτύπησε.

«Όταν θα πάτε στο σπίτι, σίγουρα κάποιος από τους γονείς σας θα μπορεί να σας αποκαλύψει τον τρόπο. Αλλά αν ένας από εσάς βρει την απάντηση, θα ήθελα να έρθει να μου την πει πριν από το μεσημέρι. Το θέμα είναι να τη βρείτε μόνοι σας».

Σιγά μην απασχολούσα τους γονείς μου με τα μπιφτέκια του Μπόνια. Έχουν αρκετούς γρίφους να λύσουν στην καθημερινότητά τους! Ωστόσο στο διάλειμμα τα μετέφερα όλα αυτά στον Παπ.

«Τι λες;» τον ρώτησα. «Μπορείς να βρεις έναν τρόπο να ψηθούν τα μπιφτέκια πιο γρήγορα;»

«Ο Μπόνιας έκανε αυτή την ερώτηση;»

«Ο Θεός!»

Ο Παπ παίδεψε για λίγα δευτερόλεπτα το μυαλό του πριν απαντήσει.

«Τι να πω! Δεν μπορώ να δω άλλη λύση. Τα μπιφτέκια, για να ψηθούν ολόκληρα, χρειάζονται είκοσι λεπτά. Αν ρωτούσε εμένα, θα του έλεγα ότι δεν έχω κανένα πρόβλημα με το χρόνο ψησίματος. Είμαι υπομονετικός τύπος».

«Έλα τώρα!»

«Τι θες να πω; Δε μας φτάνουν τα μαθήματα, έχου-

με και τους γρίφους του Μπόνια! Δεν πάει καλά το άτομο!»

«Οχι! Ένα γρίφο έβαλε... δεν είναι και ό,τι χειρότερο έχουμε δει σ' αυτό το σχολείο».

«Ξέχνα το γρίφο. Άσ' τον να τον βρει κανένας άλλος».

Κι όμως, εμένα με απασχόλησε ο γρίφος. Ήθελα πολύ να βρω μια λύση, έτσι, για να με προσέξει ο Μπόνιας και να αναγκαστεί να ασχοληθεί μαζί μου. Τα είπαμε αυτά, είχα ένα κόλλημα μαζί του. Αλλά... τζίφρος! Δε βρήκα τίποτα.

Το μεσημέρι, καθώς το κουδούνι σήμανε το τέλος των μαθημάτων, το μυαλό μου ήταν σε άλλα θέματα και όχι στο αίνιγμα του Μπόνια. Βγήκα από την αίθουσα, διέσχισα το προαύλιο και έφτασα στο χώρο με τις υποδοχές για τα ποδήλατα. Ξεκλείδωσα το ποδήλατό μου και περίμενα δίπλα σε εκείνο του Παπ. Επιστρέψαμε πάντα μαζί στο σπίτι.

«Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;»

Η διστακτική φωνή της Ρένιας με ξάφνιασε. Πρώτη φορά μού απηύθυνε το λόγο φέτος.

«Ό,τι θέλεις», προσπάθησα να την ενθαρρύνω.

«Βρήκες τη λύση στο γρίφο του Μπόνια;»

Δε με κοιτούσε κατάματα.

«Εεε! Όχι. Δεν τη βρήκα. Μήπως τη βρήκες εσύ;»

Το βλέμμα της καρφώθηκε στα μάτια μου για μια στιγμή. Δεν είχα πρόθεση να την ειρωνευτώ, απλώς

η ερώτηση μου βγήκε αυθόρμητα. Νομίζω το κατάλαβε, γιατί μου χαμογέλασε κάπως πικρά.

«Όχι, όχι. Δε βρήκα τίποτα. Απλώς ήθελα... ήθελα να σου πω ότι ο Μπόνιας σήμερα δεν ήταν δίκαιος».

«Τι ακριβώς εννοείς;»

Αναστέναξε σαν να ζητούσε κουράγιο. «Να... Λύση στο γρίφο σίγουρα υπάρχει, αλλά δεν έδωσε στα παιδιά το χρόνο να τη σκεφτούν. Πότε θα το έκαναν; Στο διάλειμμα ή κατά τη διάρκεια των άλλων μαθημάτων;»

Με ξάφνιασε. «Σωστά! Δεν έχεις άδικο σ' αυτό», της είπα. Βρήκα την παρατήρησή της πέρα για πέρα σωστή, αλλά δεν καταλάβαινα πού το πήγαινε.

Χαμήλωσε πάλι τα μάτια της. «Αυτό ήθελα να σου πω. Καλό μεσημέρι».

Έκανε να φύγει. Την καθυστέρησα.

«Ρένια, γιατί το είπες αυτό, ειδικά σε μένα;» Προσπάθησα να μπω στο συλλογισμό της.

«Επειδή... Είμαι σίγουρη ότι εσύ μπορείς να λύσεις και δυσκολότερους γρίφους, αρκεί να το προσπαθήσεις». Το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο. Κούνησε το χέρι της για χαιρετισμό και βιάστηκε να φύγει.

Έμεινα να την κοιτάζω καθώς ξεμάκραινε. Φορούσε μια πολύ κοντή γκριζα φούστα και ένα μαύρο μπουφάν που έφτανε μέχρι το ύψος της μέσης της και σκούρο χοντρό καλσόν με αθλητικά παπούτσια. Τα μαλλιά της ήταν ελεύθερα και στο ένα αυτί φο-

ρούσε ένα μακρύ σκουλαρίκι με σκούρες χάντρες που ακουμπούσε σχεδόν στον ώμο της. Είχε την τσάντα της φορεμένη στις πλάτες. Για πρώτη φορά μπήκα στον κόπο να αξιολογήσω την εμφάνισή της και έβγαλα το συμπέρασμα ότι ήταν από τις πιο συμπαθητικές κοπέλες του σχολείου. Ίσως αυτή η ηρεμία και η συστολή του προσώπου της ήταν που της έδιναν μια ξεχωριστή γοητεία.

Λοιπόν, ας το πω κι αυτό. Η σχέση μου με τα κορίτσια είναι καλή, ίσως όχι η καλύτερη, αλλά καλή. Έχω πολλές φίλες και πέρυσι έβγαίνα με τη Μαρία. Η Μαρία είναι ξανθιά, με διάφανο πρόσωπο και κουκλίστικα χαρακτηριστικά που φαντάζουν ψεύτικα, εξωπραγματικά. Ακόμα και τα δάχτυλά της είναι τόσο λεπτοκαμωμένα λες και δεν ανήκουν σε ανθρώπινο πλάσμα. Δεν τολμούσα να σφίξω το χέρι της από φόβο μη σπάσει. Η Ρένια είναι πιο... πιο πραγματική. Έχει μεγάλα εκφραστικά μάτια και η εμφάνισή της μόνο φόβο δε μου προκαλεί. Ωστόσο η Ρένια είναι... η Ρένια. Όμορφη, γοητευτική αλλά... δεν... Ας μην πω βαριές κουβέντες, το συμπαθώ το κορίτσι, αλλά... Έχει πολλά προβλήματα που δεν έχουν σχέση με την εμφάνισή της. Τέλος πάντων. Έβγαίνα λοιπόν με τη Μαρία. Πίστευα ότι ήμουν ερωτευμένος μαζί της, το ίδιο πίστευε και εκείνη νομίζω, κάναμε βόλτες χεράκι χεράκι, περνούσαμε πολλές ώρες σε καφέ και όπου μας έβγαζε ο δρόμος, ανταλλάσσαμε φιλιά... Μετά, δεν

ξέρω, δεν κατάλαβα τι έγινε και απομακρυνθήκαμε. Έτσι ξαφνικά. Ή μάλλον δεν απομακρυνθήκαμε ξαφνικά, είχαμε απομακρυνθεί από καιρό, αλλά δεν το καταλαβαίναμε. Προφανώς αυτό που μας είχε ενώσει δεν ήταν ο πραγματικός έρωτας. Δε με πείραξε, το θεώρησα αναμενόμενο, μάλλον είχα αρχίσει να βαριέμαι, τι να πω. Φέτος που την είδα να βγαίνει με ένα μαθητή του λυκείου, δυο χρόνια μεγαλύτερο, στην αρχή ένιωσα ένα τσίμπημα ζήλιας –είπα θα είμαι ειλικρινής, δεν έχω λόγο να μην το παραδεχτώ– αλλά στη συνέχεια χαλάρωσα και όλα καλά.

«Μιλούσες με τη Ρένια ή έτσι μου φάνηκε;» με επανέφερε ο Παπ ξεκλειδώνοντας το ποδήλατό του.

Του μετέφερα τη συζήτησή μας.

«Πώς αποφάσισε να ανοίξει το στόμα της; Αυτή δε μιλάει ποτέ σε κανέναν».

Ανεβήκαμε στα ποδήλατα και βγήκαμε στο δρόμο.

«Ξέρεις τι πιστεύω, Παπ; Η Ρένια μόλις τώρα μου ζήτησε να πάρω εκδίκηση για χάρη της».

«Τι εννοείς;»

«Ο Μπόνιας δε χάνει ευκαιρία να την προσβάλλει μέσα στην τάξη. Πιστεύει λοιπόν ότι εγώ είμαι το κατάλληλο πρόσωπο να τον βάλει στη θέση του».

«Ωωω! Έχουμε και κατακτήσεις, Γιαννάκη; Α, ρε μπαγασάκο!» με πείραξε.

Σταματήσαμε στα φανάρια, περιμένοντας ένα τσούρμο παιδιά να περάσουν απέναντι. Ανάμεσά τους

και η Ρένια, που μας χάρισε ένα δειλό χαμόγελο, κάνοντας μια ανεπαίσθητη κίνηση με το κεφάλι της.

«Είδες που έχω δίκιο; Σε κανέναν άλλον δεν έχει χαμογελάσει αυτό το κορίτσι. Σε πάει, νομίζω».

Εγώ το μόνο που έβλεπα στη συμπεριφορά της Ρένιας ήταν μια έκκληση βοήθειας.

Μπαίνοντας στο σπίτι, οι προβληματισμοί μου σχετικά με το γρίφο και τη Ρένια πήγαν περίπατο, αφού είδα τους χθεσινούς μου φόβους να επαληθεύονται. Ο πατέρας, όπως και τις προηγούμενες τρεις μέρες, με περίμενε με ένα ποτήρι τσίπουρο στο σαλόνι, σημάδι ότι πάλι δεν είχε μεροκάματο στην οικοδομή όπου δούλευε ευκαιριακά ως ηλεκτρολόγος τον τελευταίο καιρό. Εμπρός του ήταν απλωμένο ένα μάτσο από απλήρωτους λογαριασμούς.

Τον καλημέρισα και εκείνος βιάστηκε να πάρει ένα προσποιητά χαρούμενο ύφος ρωτώντας με πώς πέρασα στο σχολείο. Δεν μπήκα στον κόπο να του απαντήσω, γνωρίζοντας ότι η ερώτηση δε γινόταν από ενδιαφέρον παρά μόνο για να με αποπροσανατολίσει από την πραγματικότητα. Δεν έδειξε να το πρόσεξε, γεγονός που επιβεβαίωσε τις υποψίες μου. Ο πατέρας βρισκόταν σε αδιέξοδο! Ένωσα ένα μαχαίρι να μπήγεται στην καρδιά μου. Θα προτιμούσα να μου μιλούσε ανοιχτά, να με έβαζε στα προβλήματα, να μου φανέρωνε την πραγματική οικονομική μας κατάσταση, παρά να με αφήνει να υποθέτω το χειρότε-

ρο. Ήταν οδυνηρό να τον ακούω να τριγουρίζει άγρυπνος μέσα στο σπίτι τις νύχτες. Έχανα κι εγώ τον ύπνο μου προσπαθώντας να βρω λύσεις. Τότε ήταν που υποσχόμουν στον εαυτό μου ότι θα έβαζα τα δυνατά μου και θα γινόμουν ένας πετυχημένος μηχανικός, θα έβγαζα πολλά χρήματα και θα έχτιζα για τη μάνα ένα τεράστιο εξοχικό κοντά στη θάλασσα, και θα αγόραζα για τον πατέρα μια Πόρσε, και δε θα χρειαζόταν ποτέ να έχουν οικονομικές στενοχώριες, αφού όλα θα τα αναλάμβανα εγώ. Άλλες φορές, πάλι, ήθελα να σηκωθώ να του πω ότι τίποτα δε μας λείπει, αφού έχουμε την υγεία μας, και ότι απλώς ζούμε μια δύσκολη κατάσταση ώσπου να τελειώσει τις σπουδές της η αδελφή μου. Για μένα δεν ήθελα να προβληματίζονται. Εγώ, όταν με το καλό θα έμπαινα στο Πολυτεχνείο, θα έπιανα παράλληλα και μια δουλειά. Δεν ξέρω πού θα την έβρισκα αυτή τη δουλειά, αλλά ήμουν σίγουρος ότι εγώ θα μπορούσα να τα βγάλω πέρα μόνος, χωρίς τη βοήθειά τους.

Εξάλλου, λίγο πολύ τα ίδια προβλήματα είχαν όλες οι γνωστές μας οικογένειες. Ούτε η μητέρα του Παπ δούλευε. Βέβαια εκείνη είχε κάποια έσοδα από τα χωράφια που της έδωσαν προίκα, αλλά δεν ήταν τόσα ώστε να τους εξασφαλίζουν μεγάλη άνεση. Απλώς τα δυο αδελφια του Παπ ήταν ακόμα μικρά. Τους άκουγα που συζητούσαν με τους δικούς μου, αναλύοντας τους τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαν να

αντεπεξέλθουν όταν τα παιδιά θα μεγάλωναν. Αυτές οι συζητήσεις πάντα με στενοχωρούσαν και μου δημιουργούσαν κατά κάποιο τρόπο ενοχές. Γιατί οι γονείς θα πρέπει να σηκώνουν το βάρος των σπουδών των παιδιών τους; Τι κάνει το κράτος προς την κατεύθυνση αυτή; Η ξαδέλφη μου, για παράδειγμα, ενώ ήταν άριστη μαθήτρια και θα μπορούσε πολύ άνετα να περάσει στο πανεπιστήμιο, δεν έδωσε καθόλου εξετάσεις τελειώνοντας το λύκειο. Έπιασε δουλειά σε ένα τυροπιτάδικο και είδε τα όνειρά της να διαλύονται. Αυτό ήταν πέρα για πέρα άδικο.

Ο πατέρας έστρωσε το τραπέζι και σε λίγο ήρθε η μάνα και καθίσαμε για φαγητό. Τη θαύμαζα αυτή τη γυναίκα. Είχε τον τρόπο να δημιουργεί μια ευχάριστη ατμόσφαιρα ακόμα κι όταν τα πράγματα έδειχναν κατάνυχα. Με δυο γλυκές κουβέντες έκανε τα μάτια του πατέρα να λάμψουν και τα δικά μου σύννεφα να διαλυθούν.

Έτσι αποσύρθηκα ήρεμος στο δωμάτιο και καταπιάστηκα με τα μαθήματά μου.

ΚΩΔΙΚΑΣ Ψ

Ο Γιάννης είναι μαθητής γυμνασίου. Η ζωή του δε διαφέρει από τη ζωή οποιουδήποτε μαθητή: υποχρεώσεις στο σχολείο, φίλερτ, φίλοι, οικογενειακά προβλήματα, ανησυχία για το μέλλον και μπελάδες με τους νταήδες της τάξης. Όσοπου ο καθηγητής της φυσικής τούς δίνει ένα δύσκολο γρίφο και αμέσως μετά ο Γιάννης λαμβάνει ένα μείλι με ένα κρυπτογραφημένο κείμενο. Ο αποστολέας ισχυρίζεται ότι μέσα σε αυτό βρίσκεται κωδικοποιημένη η λύση του γρίφου. Όταν ο Γιάννης καταφέρνει να αποκρυπτογραφήσει το κείμενο και να ανακαλύψει την ταυτότητα του άγνωστου αποστολέα, βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη έκπληξη.

Μια ιστορία που καταδεικνύει την ανάγκη να αποκωδικοποιούμε όσα συμβαίνουν γύρω μας, κι όχι απλώς να εμπιστευόμαστε τις αισθήσεις μας ή να βασιζόμαστε σε αντιλήψεις που επικρατούν και μας τις έχουν επιβάλει οι άλλοι.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-496-518-2

9 789604 965182

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10601

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ